

Tammikuisena pakkaspäivänä vuonna 1942 syntyi Maija ja Veikko Keräsen perheeseen Martti-poika. Veikko-ukki kertoi, että pakkasta oli 40 astetta. Isän varhaislapsuus kului pari vuotta nuoremman Ritva-siskon kanssa leikkien. Isä osallistui maatilan töihin pienestä pojasta lähtien ja kertoi, että jo alle kymmenen vuoden vanhana hän sai pienen viikatteen, jolla hän niitti heinänteon aikaan latojen edustoja ja kivien ympäröiksi. Vuodet vierivät ja vuonna 1949 perhe muutti uuteen rakennukseen Vanhassa pihassa. Samana syksynä isä aloitti kansakoulun Salmenkylän koulussa. Perheeseen syntyi vielä kolmas lapsi, Matti.

Vanhimpana poikana isä osallistui talon töihin ja kesät kuuluivatkin työn touhussa. Aikaa jäi kuitenkin myös urheilulle, joka oli isän lempiharrastus. Hakaniemen kentällä harrastettiin monipuolisesti eri lajeja ja erityisesti keihäänheitto oli isälle mieluisa urheilulaji. Kuten kylän kirjassa isä kertoo: ”Sulkavan Koitossa urheiltiin ja yleisurheilupuolella tuli minullekin jopa piirinmestaruuksia”.

Nuoruus kului ja vuonna 1963 oli armeijaan lähtö Haminaan ja vuonna 1964 maamieskouluun, jonka jälkeen kotitalan työt kutsuivat: talvella metsätöitä ja kesällä maataloustöitä.

Huolimatta raskaasta aherruksesta, isä eli nuoren miehen elämää iltarientoineen. Kylän pojat lähtivät useasti isolla joukolla naapurikylille tansseihin ja jossakin vaiheessa huomattiin, että Datsunin nokka kääntyi yhä useammin Laukkalan kylän suuntaan. Sieltä löytyi äitini, Pulkkisen Ilmi. Äiti ja isä avioituivat vuonna 1967 ja perheeseen syntyi nopealla tahdilla kolme lasta: Sari, Juha ja minä. Vuonna 1974 Vanhanpihan tila siirtyi isän ja äidin nimiin. Perheeseen syntyi joidenkin vuosien kuluttua Kalle ja Hanna.

Elämä oli työntäyteistä ja kiireistä isossa perheessä, mutta silti isä löysi aikaa urheilulle, metsästykselle ja kalastukselle. Kun me lapset kasvoimme ja aloimme urheilla, isä oli harrastuksissamme mukana kuskaten ja mm. suksia voidellen. Siinä

sitä tarvittiin sormuksia, avaimia ja ”metonpyrstöä”. Isällä oli tunnetusti suksen voitelussa omat menetelmät, jotka visusti salattiin kilpakumppaneiden isiltä. Automatkat sujuivat isän lempiyhtyettä Kaisa & kumppaneita kuunnelleen ja yhtyeen tuotanto tuli meille lapsille vähän liiankin tutuksi.

Isä ja äiti tekivät paljon töitä: navettaa laajennettiin ja karjan kokoa kasvatettiin. Myös kotitaloa laajennettiin ja remontoitiin. Isällä oli vuosien varrella monia luottamustoimia. Mm. Meijerin, Metsänhoitoyhdistyksen ja Osakaskunnan hallinnoissa.

Isä oli taitava monessa asiassa, mutta keittiöhommot eivät häneltä sujuneet. Eräänkin kerran kuulumme keittiöstä mikron ääreltä hieman ärtyneen kommentin: ”Emäntä, mitenkä tämä toimii.” Toinen isän suusta usein kuultu legendaarinen, tähänkin päivään sopiva lause kuultiin jo yli 30 vuotta ennen koronaa: ”Ootko pessy kätes?”

Me lapset aikuistuiimme ja läksimme opiskelemaan. V. 1997 Juha ja Heli ottivat maatilan nimiinsä sukupolvenvaihdoksen kautta ja samoihin aikoihin Isä ja äiti muuttivat rakentamaansa uuteen kotiin Koirakalliolle.

Isä oli hyväkuntoinen ja osallistui tilan töihin vointinsa mukaan. Rakentamista ja rankasavottaa riitti. Keväisin istutettiin taimia. Isä ehti Sarin perheen ja myös meidän perheen talon rakennukselle. Meillä kotona halkoliiterinä on isän ja äidin oman metsän puista rakentama hirsilato.

Aktiivinen elämä jatkui myös yhteisten asioiden hoidossa. Isä jatkoi eläkkeellä ollessaan urheiluharrastuksiaan hirvenhiihdon ja hirvenjuoksun parissa. Vuosien varrelta kertyi mittava palkintosaalis.

Isä oli todella hyvässä kunnossa alkusyksyyn asti. Sitten tapahtui äkillinen muutos ja nopeassa tahdissa tuli suuri sydänleikkaus, jota eivät vajaa toimiset munuaiset

kestäneet. Viimeiset viisi kuukautta menivät sairaalahoidossa. Viimeisen kerran isä pääsi käymään kotona joulun aikaan. Isä hiipui hiljaa ja sai nukkua pois rauhallisesti. Isän sanoin: ”Sulkavanjärvelle olen syntynyt ja sinne kuolen”. Tunnetta kiitollisuutta ja kunnioitusta, kun muistellemme isän elämää.

Maaria Leinosen runo (mukaellen) pukee sanoiksi tämän tunteemme.

Kuin kypsyyntä viljapeltoa

kuin satonsa luovuttanutta

hedelmäpuuta

kuin voimansa antanutta maata

sinua katsomme – kunnioittaen

ja rukoilemme että talven käsi

olisi sinulle lempeä

että lumen rauha

lankeaisi hellästi ylitsesi

että pimeys siunaten

sinut ympäröisi

kun tuuli käy ylitsesi

ja pyyhkii pois

askeleesi jäljet

tältä rannalta.